

în mod corespunzător” în sensul articolului 13 secțiunea A alineatul (1) litera (b) din A șasea directivă. Totuși, această dispoziție nu poate fi interpretată nici în sensul că impune, în sine, autorităților competente să refuze să asimileze o bancă privată de celule stem unei instituții „recunoscut[e] în mod corespunzător” în scopul aplicării scutirii respective. Este de competența instanței de trimitere să verifice, în măsura în care este necesar, dacă refuzul recunoașterii în scopul aplicării scutirii prevăzute la articolul 13 secțiunea A alineatul (1) litera (b) din A șasea directivă 77/388 este conform cu dreptul Uniunii, în special cu principiul neutralității fiscale.

(¹) JO C 209, 15.8.2008.

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 24 iunie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Commissione Tributaria Regionale di Torino — Italia) — P. Ferrero E C. SPA/Agenzia delle Entrate — Ufficio Alba (C-338/08), General Beverage Europe BV/Agenzia delle Entrate — Ufficio di Torino 1 (C-339/08)

(Cauza C-338/08 și C-339/08) (¹)

(Trimitere preliminară — Directiva 90/435/CEE — Noțiunea „taxă reținută la sursă” — Aplicarea unei prelevări de 5 % cu ocazia distribuirii dividendelor și a „rambursării majorării impozitului cu titlu de regularizare definitivă” de către o filială italiană către societatea-mamă a acesteia stabilită în Țările de Jos, în temeiul unei convenții bilaterale)

(2010/C 221/05)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Commissione Tributaria Regionale di Torino

Părțile din acțiunea principală

Reclamante: P. Ferrero E C. SPA (C-338/08), General Beverage Europe BV (C-339/08)

Pârâte: Agenzia delle Entrate — Ufficio Alba (C-338/08), Agenzia delle Entrate — Ufficio di Torino 1 (C-339/08)

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Commissione Tributaria Regionale Torino — Interpretarea articolului 5 alineatul (1) și a articolului 7 alineatul (2) din Directiva

90/435/CEE a Consiliului din 23 iulie 1990 privind regimul fiscal comun care se aplică societăților-mamă și filialelor acestora din diferite state membre (JO L 225, p. 6, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 97) — Noțiunea de reținere la sursă — Societate-mamă din Țările de Jos care primește dividende de la filiala din Italia cu deducerea unei prelevări de 5 % în conformitate cu articolul 10 alineatul (2) din Convenția dintre Italia și Regatul Țărilor de Jos pentru eliminarea dublei impuneri economice a dividendelor — Reținere asupra sumelor plătite cu titlu de „maggiorazione di conguaglio” prevăzută la articolul 10 alineatul (3) din convenție

Dispozitivul

1) Sub rezerva, în special, a verificării de către instanța de trimitere, în termenii explicitați la punctul 38 din prezenta hotărâre, a naturii „rambursării” „majorării impozitului cu titlu de regularizare definitivă” în discuție în acțiunile principale, efectuată de o societate italiană către o societate olandeză, în temeiul articolului 10 alineatul 3 din Convenția dintre Republica Italiană și Regatul Țărilor de Jos privind evitarea dublei impuneri în domeniul impozitelor pe venit și pe avere și pentru prevenirea evaziunii fiscale, cu protocolul adițional, încheiată la Haga la 8 mai 1990, este necesar să se considere că, în măsura în care aceasta se aplică rambursării menționate, o reținere fiscală, precum cea în discuție în acțiunile principale, nu constituie o taxă reținută la sursă pe profiturile repartizate, interzisă, în principiu, de articolul 5 alineatul (1) din Directiva 90/435/CEE a Consiliului din 23 iulie 1990 privind regimul fiscal comun care se aplică societăților-mamă și filialelor acestora din diferite state membre, în versiunea în vigoare la data faptelor din acțiunea principală. Cu toate acestea, în ipoteza în care instanța de trimitere ar aprecia că respectiva „rambursare” a acestei „majorări a impozitului cu titlu de regularizare definitivă” nu are o natură fiscală, o reținere fiscală precum cea în discuție în acțiunile principale ar constitui o taxă reținută la sursă pe profiturile repartizate, interzisă, în principiu, de articolul 5 alineatul (1) din respectiva Directivă 90/435.

2) Dacă instanța de trimitere ajunge la concluzia că reținerea fiscală în discuție în acțiunile principale constituie o taxă reținută la sursă pe profiturile repartizate, în sensul articolului 5 alineatul (1) din Directiva 90/435, în versiunea în vigoare la data faptelor din acțiunea principală, această reținere fiscală nu ar putea fi considerată că intră în domeniul de aplicare al articolului 7 alineatul (2) din aceeași Directivă 90/435, decât dacă, pe de o parte, convenția respectivă ar prevedea dispoziții care urmăresc eliminarea sau diminuarea dublei impozitări economice a distribuțiilor de dividende și dacă, pe de altă parte, aplicarea reținerii respective nu ar anula efectele acestora, ceea ce este de competența de apreciere a instanței de trimitere.

(¹) JO C 260, 11.10.2008.